

τανε πού τη παιδιά της έχουνε την εύτυχία να πίνουνε από τέτοιας δοφίας το βρωμονέρι.

"Όταν δὲ λίγο κατέβηκε από το βῆμα δι Μιστριώτης άναψοκοκινισμένος, υπέρθινα από τόσον πόλεμο μὲ τούς «χυδαϊστάς» καὶ μὲ τὸν ἀριθμόν της, καὶ τοῦτο στὴν αἰθουσαν. "Ο θεατρίνος ἐπαίξε λαμπρὰ τὸ ρόλο τοῦ."

Στὴ δεύτερη πράξη τῆς κωμῳδίας, ένας δλλος θεατρίνος δι Καραπάνος, έσκισε χρίτες χράτες κατὶ φακελλάκια καὶ διάβασε διό τρια δινόματα κοριτσώνε, ποὺ γράψανε τὴν καλύτερην ἑκθεσην. Τί συγκινητικές στιγμές! Ό κοσμακης χεροκροτοῦσε τὶς βραβεμένες μαθήτρες, αὐτὲς κλαίγονε, οἱ δασκάλες τοὺς δίνανε μπουκέτα από ρόδα, καὶ δι Μιστριώτης καλοκαθισμένες σ' ἔνα θύρων, βλιγοῦσε σάνι· ατριάρχης τῆς Κουταμάρας, τὰ ἔργα του... Γιὰ τὶς ἑκθεσες δε θὰ μιλήσωμε. Ή γλώσσα τους, τὸ θέμα τους, ή παπαρδελιά τους, βρίσκεται στοὺς περιφημούσες πρόλογους της Μιστριώτης. Οι κακόμοιχες οἱ μαθήτρες εἶναι ἀθῶες από τέτοιο ἕγκλημα. Φτάνει πώς πλευρούνται μὲ 1500 δραχμές.

Χλιες πεντακόδες δραχμές γιὰ διό δικτεσες στην καθαρεύουσα | Φαντάσουν νάδινε κανεὶς δλλεὶ τόσες γιὰ τὴ δημοτική. Ή εἴτανε προδότης, καὶ τὰ χρήματα πλεωρέμενα από τοὺς Ρούσσους.

"Όταν τελειώσε η παράσταση, κ' ἔφευγε δι κόσμος χαρούμενος, καὶ τὰ κερίτα τρελλαμένα απ' τὴν χαρὰ τους μὲ τὰ διάφορα δριστά τους, παγάνανε μὲ τοὺς μπαμπάδες τους στὰ ζωχροπλαστεῖα νὰ φάνε παγωτά, μοὺ ἔκαμε ἐντύπωση μὰ γυναῖκα μαυροντυμένη ποὺ καθότανε σὲ μιὰ γωνία τῆς σάλας, καὶ κρυφοσφούγγιζε τὰ δάκρυά της. Τέτοια παρατονία, σκέφτηκα, ἔδω μέσα τὶ θέλει; Ηλιστάσα, καὶ ξεδιάκρινα στὸ μουντό φῶς τοῦ δειλινοῦ, μιὰ μορφή γλυκειὰ καὶ παραπονετική. "Ετοι μοῦ παρούσιάστηκε κάποτε στὰ δνειρά μου η Ρωμιοσύνη. - Εστρίψα νὰ φύγω ἀμέσως, καὶ κεῖ ποὺ κατέβαινα τὶς σκάλες σκεφτόμενα: Ποιός ξέρει γλύπως αὐτὴ τὴν στιγμὴν γύρισε η ὄμοιρη από τὴν Μακεδονία. Μᾶ τάχατες γιατί νὰ θρηνῇ ἔδω μέσα ; . . .

ΧΥΔΑΙΣΤΗΣ

ΝΕΩΣΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Κ' ἔκει ποὺ κάθεται μέσα τὲ χίλιες σκέψες, βυθισμένη, γιὰ τὶς μέρες ποὺ περνοῦνε σὰ λεφτά, η νοικοκυροπούλα καὶ πλέκει τὴν κάλτσα της — τὴν κάλτσα ποὺ θὰ βάλῃ αὔριο γιὰ μπατοῦτζι: στὴν κουμπάρη η στὴν ἀντραχέρη της, — βλέπει νέρχουνται οἱ γονοὶ της κ' οἱ συγγενεῖς της καὶ νὰ περνοῦν στὸ ταβλέτο, νὰ μιλοῦν μυστικὰ-μυστικά. Καὶ

τὰ πρῶτα βήματά τους νὰ ξέρουνε μὲ τὶ τρόπο θάτελιωνε καὶ γιὰ τοὺς δυό. Τὸ βραδί ἐπρεπε νὰ πάρῃ ο 'Αντρέας στὴ Φιλαθρωπικὴ Έταιρία, υπέρθινα απὸ τὸ φαγή. Πήγε νωρίς, γιὰ νὰ γυρίσῃ νωρίτερα. "Ετυχε νάνταμαθῆ μὲ τὸν κ. Κλυζιούς ποὺ οἱ δουλείες του οἱ περίσσεις τὸν μποδίζανε κιόλας; νέρχεται στὴ συνέλεψη καθεὶδρα διδούμαδες. Δὲν εἶγε ἀρχίσει ἀκόμα καὶ βρεθήκανε μόνοι οι Κλυζιούς καὶ ο 'Αντρέας. Πιάσανε τὶς διμίλιες κοντά στὴν τζιμινέα καὶ τείβανε τὰ χέρια τους ἀπὸ τὸ κρύο ποὺ ἔκανε δέσω. Δὲν τοῦ ἐστρέγε πολὺ τοῦ 'Αντρέα νὰ ξαναρχίσῃ μὲ τὸν Κλυζιούς γιὰ τὴν Κατινούλα. Θυμότανε τὸν περασμένο τὸ χειμώνα ποὺ τὸν τρόμαξε δι φίλος του μὲ τὸ παραπάνω, κ' ἔμπλεξε τότες μὲ τὸν 'Αρτό ποὺ μὲ τὴ πλυσίματα καὶ μὲ τὶς σόντες, μὲ τὸ νιτράτο καὶ τὸ διειφορχ τὰ δέσηδε διθέος οἰδε τὶ κατάφερε καὶ δέν κατάφερε. Δὲν μποροῦσε πάλε καὶ νὰ μήν τοῦ φυσικὴ λεζανύλα, μιὰ καὶ τὴ νοιάστηκε μὲ τὸση ἀρσίσων καὶ ποτὲ του δὲ θέλησε, μήτε πέρσι μήτε γιὰ δόσα γενήκανε κατόπι, κανένα εἰδος πλεωρή νὰ πάρῃ, ἀφοῦ εἴτανε, λέει, κοπέλλα φωχή. Τιμούσε κιόλας ο 'Αντρέας τὴ μεγάλη μάθηση καὶ τὸν ισιο χαραχτήρα τοῦ Κλυζιού. Λοιπόν ἐτοι, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ πῆ κάτι καὶ νὰ μήν πῆ τίποτα, δῶ-

στὰ τόσα τους μυστικὰ λόγια ἀκούει κάποτες τὸν μά της, αὐτὸ ποὺ τὴν κάρμνει νὰ κοκκινίζῃ καὶ νὰ καρδιοχτυπῇ.

"Γιτερ;" απὸ λίγο καιρό, ἐνῷ πλέκει, βλέπει τὴν μάννα η τὴ θειά της, μ' ἐνα μυστικὸ ποὺ λέει κ' είναι ζωγραφισμένο στὸ πρόσωπο της, νὰ στρώνῃ στὴ γωνιά, ν' ἀνέβῃ τὸ καντήλι, νὰ ἐτοιμάζῃ δίσκους νέφτη τὴ φωτιά καὶ ἀνοίγοντας τὴν καπέλλα νὰ βγάζῃ μυντήλι τζιλανίστικο καὶ δαχτυλίδι διαμαντένιο καὶ νὰ τὸ δένη σὲ μιὰν ἀκρη τοῦ μαντηλοῦ.

Κ' ἐνῷ η κόρη βλέπει αὐτὲς ὅλες τὶς ἐτοιμασίες καὶ προσπαθεῖ νὰ φρηνῇ ἀξένσιες τὴν κρύα — γιατὶ ντρέπεται νὰ φανῇ πώς ἐκκατάλαβε τὰ τρεχούμενα — φαίνεται ἐν' ζηγωστο πρόσωπο νέρχεται μὲ γέλια καὶ χαρὲς φορτωμένο απὸ ποῦτες λουκούμια καὶ κουρέττα, αὐτὰ πιὸ ρίχνει στὴ μέση τῆς γωνιάς μαζί μὲ τὰ φλουριά, τοῦ γαμπροῦ τὸ σημαδί.

"Α! αὐτὰ τὰ φλουριά! Αὐτὰ κάρμνουν τὴν κόρη νὰ κρυφτῇ στὸ ταβλέτο κατακόκκινη καὶ ντροπιασμένη, νέφρηση τὴν κάλτσα καὶ νέκονή κάτω στὴ γωνιά τὰ λόγια ποὺ λένε οἱ βριτσόμενοι στὸ κέρκυρα τῆς μάννας, ποὺ τοὺς κερνῷ γλυκά καὶ κρασί. «Καλορρίζικες οἱ ἀρραβώνες της».

Καὶ μὲς τὰ γέλια καὶ στὶς χαρὲς, ποὺ κάρμνουν τὴ γωνιά νὰ μοιαζῇ μ' αἰθέριο παράδεισο, ἀκούεις απ' ἔξω χοντρομιλίες καὶ τρέχουνται ὅλοι μὲ τὶς λάρπες στὰ χέρια, νὰ ὑποδεχτοῦν τὸ γαμπρό, ποὺ σὲ λίγο βλέπεις νάνεβανη τὴ σκάλα μ' ἐνα σωρὸ κουφέττα ριχμέν απὸ πάνω του.

"Α! Πόσο διέχομδος τοῦ γαμπροῦ κάρμνει τὴν κόρη νὰ καρδιοχτυπῇ καὶ νὰ χάνεται στὰ βάθη τῆς μαγεμένης μέθης καὶ τῆς χαρᾶς!

Καὶ μέσα στὴ μέθη καὶ στὴ χαρά της ἔρχεται η μάννα κι διάδερφός της καὶ τῆς λένε νέλλαζη γιὰ νέβηγη νὰ κεράσῃ τὸ γαμπρό. Καὶ μὲ τρεμούλα καὶ γεράκι καρδιοχτύπια, γιατὶ παιδί ποὺ δὲν τὸ ζέρει θὰ βγῆ νὰ τὸ κεράσῃ, σηκώνεται καὶ ντύνεται μὲ τὰ καλά της ροζχ, τὰ ρούχα της ποὺ κρύβνε τοὺς πιὸ πανώρωις πόθους — τὰ πιὸ γλυκά νένειρά της. Κι ἀπὲ πιάνοντας τὸν ἐτοιμασμένο δίσκο κατεβαίνει στὴ γωνιά, ροδοκόκκινη ἀπὸ τὴ συγκίνηση κι ἀπὸ τὴν ντροπή της, κερνῷ πρῶτα τοὺς συγγενεῖς τοῦ γαμπροῦ κ' ἐπειτα τὸ γαμπρό, ποὺ μὲ περιέργο μάτι τὴν κοιτᾷς απὸ τὴν κορφή ως τὰ νύχια.

Κ' ἔτσι μὲ κεράσματα καὶ ξανακεράσματα τῆς νύφης περνοῦν τὰ μεσάνυχτα — τὰ παραδείσιες ὥρες — φωνάζουν μιὰ κι ἀλλη μιὰ οι νυχτούπνητες πετε-

νοὶ καὶ φεύγουν οἱ συγγενεῖς τοῦ γαμπροῦ ἀφίνοντας αὐτόνες στῆς νύφης τὸ σπίτι.

Καὶ ξημερώνει τέλος η ὄντερμένη μέρα, ποὺ κάθεται χαρούμενη η νοικοκυροπούλα, πλέκει τὴν κάλτσα της — τὴν κάλτσα ποὺ θὰ βάλῃ αὔριο γιὰ μπατοῦτζι στὴν κουμπάρα η στὴν ἀντραχέρη της — κι ἀκούεις απ' έδω κι απ' ἐκεῖ τὶς γειτόνισσες νὰ τῆς λένε ακαλορροϊκίκες, κόρη, οι ἀρραβώνες σου...

Καστελλόριζο

ΠΕΤΡΟΣ ΦΙΛΙΑΣ

ΣΙΜΟΥΝ

Σὲ μάρβο σύγνεφο καβάλλα
Τραφοῦσα ἐπάνου πρὸς τὸ ἀστέρια
Τὰ ματωμένα μου τὰ χέρια
Νὰ γγίσουν θέλησαν τὸ φῶς!

Ωμέδε, Ωμέδε!

Πλει τὸ θά φτάσω

Νὰ ξαποστάσω;

Η δίψα καλεῖ μοι τὸ λαρύγγι

Καὶ τὴν καρδιά μου

Κατει σὰ φίδι μού θήσηγγι...

Ωμέδε, Ωμέδε...

Σίρφω τὸ σύγνεφο θεοίεβει
Καὶ μάρβο γίνομαι ψυχή του...
Στὴν "Ερημο πέφτω μαζί του
Σιμούν — τοῦ θάνατου ἀδευφός.

ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΒΟΥΝΗΣ

ΜΑΥΡΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

ΤΟ ΦΛΩΡΙ

"Ἐνα πουλί, ένα χαριτωμένο φλώρι, ήρθε καὶ τρύπωσε στὴ φουντωμένη φυλλωσά μιὰς δάφνης. Φρούρφρορ ἔκαμπαν τὰ φύλλα τῆς δάφνης. Καὶ τὸ πουλί ἀποκρίθηκε: Μήν ἀγνούχης κ' ἡρθα νὰ σου τραγουδήσω, δάφνη. Ή; Ήθα νὰ σου ψήλω δι, τι ἀγνό καὶ θεῖο κρύβεις η μεγάλη μου καρδιά — εἰπε τὸ μικρό τὸ φλώρι. "Ένα δεράκι φύσης στὰ φύλλα τῆς δάφνης. Φρούρφρορ. Δὲ σὲ πιστεύω, σὰ νὰ ἔλεγε η δάφνη. Πολλὰ πουλιά, εἰδῶν εἰδῶν, ἔκρυψε ως τώρα στὴ φυλλωσά μου, πολλὰ χαρδεψά, πολλὰ στεφάνωτα μὲ τὰ πράσινα φύλλα μου, μά...πῶς νὰ στὸ πῶ...τὰ περισσότερα φεύτικα τραγούδια, φεύτικες δοξαρίες, προσποιημένες μελωδίες. Φρούρφρορ. Τὸ φλώρι δὲ μι-

τες τοῦ φανήκανε σκοῦρα μὲ τὰ ἵπτορικὰ τοῦ χταποδίου στὴν έξοχή, κ' ἐνα ἔνα τέλεγε τοῦ φίλου του.

— «Νὰ μὴν ἀφιεβάλλῃς, τοῦ κάνει δι Κλυζιούς μὲ κάποιο γλυκό χαρόγελο ἀθρώπου καὶ χειρούργου ποὺ εἰδε ταύτης στὴν ζωή του, ποὺ ἔτοιμος είναι νὰ συχωρέσῃ καὶ πολλά, νὰ μὴν ἀφιεβάλλῃς πῶς τὸ διάφραγμα τὸ ζεσκίσε μόνος καὶ μόνος δι 'Αρτός, έκει ποὺ τὴν χειραρχούσης γιὰ νὰ τῆς βγάλῃ τὸ χταπόδι μπορεῖ μάλιστα καὶ ποτὲ της χταπόδι νὰ μήν ἔκαμε.

Ο 'Αντρέας ἐφρίξε:

— «Μὰ πῶς είναι δυνατό; Θὰ